

תפ"ח (חיפה) 19586-08-11 - מדינת ישראל נ' סמיון רייטבורג

פלילי - חוק העונשין - עבירות מין

var MareMakom = "תפח (חיפה) 19586-08-11 - מדינת ישראל נ' סמיון רייטבורג, תק-מח 2013(2), 1301(10/04/2013)";

תפ"ח (חיפה) 19586-08-11 - מדינת ישראל נ' סמיון רייטבורג מחוזי חיפה

תפ"ח (חיפה) 19586-08-11

מדינת ישראל

נגד

סמיון רייטבורג

בית המשפט המחוזי בחיפה

[10.4.2013]

סגן הנשיאה, השופט יוסף אלרון [אב"ד]

השופט עודד גרשון

השופט אברהם אליקים

גזר דין

תיק זה התנהל ב"דלתיים סגורות" אנו מתירים את פרסום גזר הדין למעט שם המתלוננת, בעלה או כל פרט העלול להביא לזיהויים.

1. הנאשם, סמיון רייטבורג, יליד 1975, רווק המתגורר בחיפה, עבד במועדים הרלבנטיים לכתב האישום כמעסה בספא שבבית המלון "יערות הכרמל" שבחיפה (להלן - "בית המלון").

בהכרעת דינו מיום 23.12.2012, שניתנה לאחר שמיעת ראיות, הרשענו את הנאשם בכך שביום 3.8.11, בעת שהמתלוננת, תיירת מארצות הברית שהתארחת במלון יחד עם בעלה, היתה בטיפול עיסוי בספא שבבית המלון, ביצע בה עבירות מין חמורות. העבירות בהן הורשע הנאשם הן אינוס, עבירה לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "החוק"), מעשה סדום עבירה לפי סעיף 347(ב) לחוק בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק ובמעשים מגונים, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק.

בתמצית נאמר כי במועד הנ"ל, בעת שהמתלוננת שכבה על המיטה בחדר הטיפולים בספא שבבית המלון כשהיא עירומה, ביצע בה הנאשם את המעשים המיניים שלהלן:

הנאשם עיסה את שדיה של המתלוננת; נטל את ידה והניחה על איבר מינו ושפשף את איבר מינו בידה; משך בשערותיה והחדיר את איבר מינו לפיה; עיסה את ישבנה; החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת מספר פעמים. הכל שלא בהסכמתה החופשית.

2. סיכום והמלצות המרכז להערכת מסוכנות, ותסקיר שרות המבחן

א. הפנינו את הנאשם לשרות המבחן לשם הכנת תסקיר בעניינו ולבקשת שרות המבחן הפנינו אותו למרכז להערכת מסוכנות.

ב. המרכז להערכת מסוכנות כתב בפרק ה"סיכום והמלצות" שבחוות דעתו כי -

"שילוב של הפקטורים הסטטיים והדינאמיים מצביע על כך שרמת המסוכנות המינית לטווח הארוך הינה בינונית".

ג. בתסקיר שירות המבחן צוין כי הנאשם הכחיש באופן גורף את העבירות שיוחסו לו והטיל על המתלוננת אחריות מירבית. התקשה להכיר בבעייתיות המשתקפת ממעשיו וניכר כי הוא נעדר יכולת אמפטית כלפי קורבנו. לדעתה, ניכר כי הנאשם פעל בביצוע העבירה בצורה אימפולסיבית, כשהוא מרוכז בצרכיו ונעדר פניות לצורכי המתלוננת. הוא לא הצליח לשלוט בעצמו במהלך האירוע ואישר לעצמו את מעשיו כשלשיטתו המתלוננת היתה מעוניינת במעשים ויזמה אותם. גם בחלוף זמן למן האירוע ולקראת סיום ההליך המשפטי, הנאשם לא נטל אחריות למעשים בהם הואשם, הוא מנותק מחומרתם, מטיל אחריות על המתלוננת, וניכר כי הוא כועס עליה ומבטא רגשות שליליים לגביה.

קצינת המבחן ציינה כי מדו"ח הערכת המסוכנות שנערך בעניינו של הנאשם ע"י "המרכז להערכת מסוכנות" עלה כי הוא אדם המרוכז בעצמו ובעל יכולת מוגבלת לקבל אחריות על מעשיו. לנאשם מודעות חלקית ביותר למגבלותיו ומגרעותיו והוא בעל יכולת פגומה להפיק תועלת מביקורת ויכולת אינטרוספקציה פגומה.

עולמו הרגשי רדוד יחסית, והוא חסר יכולת לחוש אמפתיה או אשמה. לאור הכחשתו את מעשי העבירה, לא יכול היה מעריך המסוכנות לדעת מהו הטריגר לעבירה ומהן נקודות הסיכון הייחודיות של הנאשם. רמת מסוכנותו הוערכה כבינונית לטווח הארוך.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם הוא תפקודי, מעשי, שואף למצוינות ולהישגים, נותן ביטוי לחלקים קוגניטיביים ופרקטיים אצלו. לעומת זאת, עולמו הרגשי השתקף כקהה ושטחי. לאורך השנים, התקשה הנאשם לקיים מערכת יחסים זוגית אינטימית ומשמעותית. הוא מבטא כלפי הזולת העדר אמון, חשדנות ואף כוונות זדון לפגוע בו.

שרות המבחן כתב בתסקירו כי לאחר שקלול כל הנתונים שבידיו, לרבות הכחשת המעשים בהם הואשם הנאשם; העדר אמפטיה לקורבן; טעויות בחשיבה; העדר יכולת לחוש אשמה; העדר נטילת אחריות על מעשיו והטלתם על הקורבן ושלילת נזקקות טיפולית, הערכת שירות המבחן היא שקיים סיכון להישנות המעשים ועל כן המליץ להטיל על הנאשם ענישה מוחשית כמאסר בפועל ופיצוי לקורבן, שעשויים להרתיעו ולהציב גבולות להתנהגותו.

3. טענות המאשימה לעונש

באת כח המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין הוא בטווח שבין 9 ל- 18 שנות מאסר בפועל. היא עמדה על נסיבות ביצוע העבירה וטענה כי מדובר באירוע חמור ביותר שבו מצאה המתלוננת את עצמה "קורבן לפגיעה מינית קשה ואכזרית שנועדה לספק את תאוותיו וצרכיו של הנאשם". לטענתה, "במהלך האירוע היתה המתלוננת קפואה, משותקת וחסרת אונים אל מול מעשיו של הנאשם". באת כח המאשימה טענה כי עבירות המין נשוא כתב האישום מצויות ברף הגבוה ביותר והן מטות את הכף לחובת הנאשם.

לטענתה, "מדובר במסכת של עבירות מין שביצע הנאשם בגופה של המתלוננת במשך כחצי שעה. יש לראות במעשים אלו משום התעללות במתלוננת, שכן רגעי הפחד והאימה שהיו מנת חלקה של המתלוננת במשך כמחצית השעה בוודאי נדמו למתלוננת כנצח".

נטען כי מעשי הנאשם גרמו למתלוננת נזקים רבים וקשים: מיד לאחר ביצוע המעשים יצאה המתלוננת מן הספא כשהיא נסערת מאוד ובוזיה; המתלוננת אף הלכה להקיא בשירותים בשל תחושותיה הקשות; הטראומה של המתלוננת נמשכה גם בעת שהובאה לבדיקה בבית החולים; העובדת הסוציאלית של בית החולים, גב' מייסטר, העידה כי ראתה את המתלוננת שקועה בתוך עצמה, קפואה ובוהה, מנותקת מהסביבה ואף פורצת בבכי מדי פעם; גם חוקרת המשטרה, גב' בוגנים, שנקראה לבית החולים, הבחינה במתלוננת כשהיא בוכיה מאוד, נסערת ומפוחדת.

עוד נטען כי זרעו של הנאשם נותר על גופה של המתלוננת, והיא נאלצה לעבור בדיקות לא נעימות בבית החולים וליטול טיפול תרופתי מונע למחלות מין.

זאת ועוד: נטען כי בקלטת שתיעדה את העימות בין המתלוננת לנאשם רואים את סערת הנפש שבה היתה המתלוננת נתונה ואת הטראומה שגרם לה המפגש החוזר עם הנאשם. המתלוננת בכתה, צעקה והיתה נסערת מאוד עד כי התקשתה לנשום.

לטענת באת כח המאשימה, המתלוננת הגדירה את העימות עם הנאשם כ"מפגש טרור נוסף" כעולה מחוות דעתה של ד"ר הנריקס הרופאה הפסיכיאטרית של המתלוננת (המוצג ת/42).

לטענתה, הואיל והנאשם כפר בעובדות כתב האישום נאלצו המתלוננת ובעלה להגיע לארץ באופן מיוחד כדי להעיד במהלך המשפט. הנאשם לא חס על זמנה ועל כספה של המתלוננת ולא מנע ממנה את הסבל הנפשי הנוסף שהיה כרוך במתן העדות בבית המשפט.

באת כח המאשימה טענה כי הנאשם לא הסתפק בכך שכפר בעובדות כתב האישום. הוא השליך את האשמה על המתלוננת וטען כאילו היא, מיזמתה, "התעסקה" עימו ויזמה את המגע המיני וכי היא זו ששלחה את ידה אל עבר איבר מינו. הנאשם טען כי המתלוננת ליקקה את ידה ושיפשה את איבר מינו עד שהגיע לסיפוקו. באת כח המאשימה הוסיפה כי במהלך המשפט עומתה המתלוננת עם טענותיו האמורות של הנאשם וכי טענות אלו יחד עם טענותיו הנוספות לוו בחדירה לפרטים אינטימיים בחייה. היא ציינה כי הנאשם טען כי המתלוננת שיקרה והעלילה עליו עלילת שווא בשל רצונה לקבל פיצוי כספי מן המלון ובשל רצונה להסתיר את דבר בגידתה מבעלה.

לטענתה, עם שובה של המתלוננת לביתה בארה"ב היא החלה להיפגש עם רופאה פסיכיאטרית, ד"ר הנריקס, ועם מטפלת פסיכותרפית גב' אגרסטה (חוות דעתן של שתי המטפלות הוגשו וסומנו ת/41 ו- ת/42). מחוות הדעת האמורות ניתן ללמוד רבות על מצבה הנפשי והנזקים הקשים שנגרמו למתלוננת.

באת כח המאשימה הפנתה לאמור בחוות דעתה של ד"ר הנריקס (ת/42) ממנה עולה כי המתלוננת הופנתה אליה לטיפול ביום 26.8.11 עקב חומרת הדיכאון ממנו סבלה, דכאון שכלל מחשבות אובדניות, וכי המתלוננת סובלת מבעיות שינה וסיוטים והיא מתעוררת כשהיא מבוהלת ונסערת.

כן הפנתה לעדות המתלוננת במסגרת הטיעונים לעונש. היא ציטטה מדברי המתלוננת על כך שהנאשם הרס לא רק את חייה אלא גם את חייהם של בעלה וילדיה. המתלוננת העידה על קשייה להשתתף באירועים חברתיים כגון אירועי בית הספר של ילדיה, ועל הצורך שלה ללכת לאירועים עם אדם שהיא בוטחת בו. המתלוננת סיפרה על קשייה לשאת מגע ועל פחדה הגדול מזרים ועל הצורך שלה בכך שבעלה ימצא לצידה כדי לטפל בצרכיה.

לטענתה, חיוב הנאשם בפיצוי המתלוננת, בנוסף לעונש המאסר, מהווה מרכיב חשוב בענישה. בהסתמכה על רע"פ 3818/99 פלוני נגד מדינת ישראל, פד"י נו' (3), 721, טענה באת כח המאשימה כי "אמנם פיצוי שכזה אין בו כדי לכפר או לכסות על נזקים וטראומות שאינם ניתנים לאומדן כספי, אבל חשיבותו היא בהכרה הניתנת על ידי החברה בכך כי המעשים שנעשו לקורבן מהווים עיוות של התנהגות אנושית".

לסיכום טענותיה בקשה באת כח המאשימה להטיל על הנאשם את העונשים שלהלן:

א. עונש מאסר בפועל דו ספרתי מאחורי סורג וברז, בתוך מתחם העונש ההולם שנע בין 9 ל - 18 שנים.

ב. מאסר על תנאי משמעותי לבל יעבור שוב עבירה מן העבירות שעבר.

ג. חיוב הנאשם בתשלום פיצוי הולם ומשמעותי למתלוננת.

4. טענות ההגנה לעונש
א. במסגרת הראיות לענין העונש הגיש סנגורו של הנאשם לבית המשפט את המסמכים שלהלן:
-תעודות של "מדיקולג'", המרכז הבינלאומי לרפואה טבעית (משלימה) של המכללה למינהל, על סיום לימודיו של הנאשם בקורסים שונים של המרכז.
-תעודה על קבלת מלגת מצוינות עבור השגים בקורס של המכללה למינהל.
-תעודת הצטיינות על לימודיו באחד הקורסים של מדיקולג'.
-מכתב תודה והערכה על טיפולים שנתן הנאשם לתלמידי בית ספר.
-תעודות על סיום קורס צבאי בבית הספר הצבאי לכושר קרבי.
-אישור של צה"ל על מהלך שירותו הצבאי של הנאשם, הקורסים שעבר והמקצועות הצבאיים שרכש.
-מכתבי הערכה של אנשים שונים באשר לאופיו הטוב ומקצועיותו של הנאשם.
-מכתבי הערכה של המוסד לביטוח לאומי על פעילותו של הנאשם בעת ששימש כמאבטח.
-מכתב עליו חתומים חברי צוות הספא במלון "יערות הכרמל" על חריצותו, מקצועיותו, אופיו הטוב ורוחב לבו של הנאשם, כמו גם על הנימוס והכבוד שגילה הנאשם לזולת.
ב.במסגרת הראיות לענין העונש העידו מטעם ההגנה העדים שלהלן:
-גב' לורן ארידור, העובדת ב"יערות הכרמל" העידה על הנאשם כי הוא "(...) ילד טוב, עושה את שאומרים לו. אחד שמרצה, עוזר לכולם, לא אחד הבעייתיים, אלה שמסונכרנים בתוך המערכת. מתוך החניכה שלי את הנאשם, זה אדם שהוא משתלב, מרצה, מקשיב, עושה את מה שהמערכת מצפה ממנו".
-מר אנדרי לובנקוב העיד כי הוא מכיר את הנאשם משנת 2006 כשזה הגיע לסטודיו שלו ושל אשתו כדי ללמוד ריקודים סלונים. לדבריו, הנאשם ובת זוגו רקדו בתחרויות וכי גם במצבי סטרים הנאשם "(...) היה רגוע, היה מתנהג יפה, וחיובי".
-גב' ליאנה קורלוב מנהלת סטודיו לריקודים סלונים והיא העידה שהיא מכירה את הנאשם מזה 8 שנים וכי "(...) אני הרגשתי אותו כמו בנאדם, בנאדם אמיתי ובגדול, הוא בנאדם ברמה גבוהה, יודע להחזיק את עצמו, אני פשוט טוב שהכרתי את הבנאדם הזה".
-גב' אנה רייטבורג, דודתו של הנאשם. העידה כי היא מורה עם 40 שנות ניסיון בהוראה. לדבריה, למדה גם פסיכולוגיה. לדבריה, "הנאשם הוא בנאדם שאני מאחלת לכל אם שיהיה לה בן כזה, חיובי, כזה טוב. אני מכירה את הנאשם, אני יודעת שהוא נאיבי, מאמין יותר מדי באנשים ולא היה מוכן אפילו לחשוב שיש אנשים מסוכנים, וצריך להזהר מהם. (...)".
-מר איליה רייטבורג, אביו של הנאשם. העד סיפר על בעיותיו הרפואיות ובקש "אנא אל תשכחו שבדיכום גורל של בני שלדעתנו הנחרצת הוא חף מאוד מפשע. על כן, אני מבקש מכם בכל לשון של בקשה להתייחס לגורלו העתידי של הנאשם לפנים משורת הדין, בצדק, סלחנות וברחמנות אשר בהם הוא זכאי וראוי ורשאי מכל הבחינות ומעל ומעבר לכל צל של ספק".
ג. הסנגור טען כי הנאשם עומד על חפותו וכי זכותו היתה לנהל את המשפט. הסנגור טען כי התקשה להבין כיצד המתלוננת לא עשתה דבר, לא הביעה התנגדות ולא צעקה. לדבריו, המתלוננת אינה "(...) קטנת מימדים שלא יכולה היתה לקום ולצאת (...)".

לטענת הסניגור, כל מקרה נדון לגופו וכי בעניין מידת העונש יש פסיקה לכאן ולכאן. לדבריו, "המקרה שבפנינו ייחודי, יוצא דופן בגלל הקפאון, אי עשיית דבר, לא פעל בכח, ללא איומים, המדובר באדם יליד 1975, אין המדובר בעבריין, כל עונש שיוטל על ידי בית המשפט, קל יחסית לעונש שצפוי לו על ידי האסירים". לטענתו, הנאשם (...) שאף להתקדם, ללמוד לעזור לאנשים, ילדים בבית הספר, לתרום בקהילה, טיפולים בחינם בכל מקום שבו עבד, קבל מכתב הוקרה ושיבחו את עבודתו, נאמנותו, הכבוד - ומכאן אני מבקש שיהיה עונש שיהלום את נסיבות המקרה".

הוא ציין כי הנאשם מטפל בהוריו הקשישים, בשנות השבעים לחייהם, הסובלים מבעיות רפואיות. הוא הגיש לבית המשפט אסופת פסיקה שבה נפסקו בגין מעשי אינוס עונשים של בין 15 חודשי מאסר בפועל ל - 3 שנות מאסר בפועל.

הסנגור עתר לכך שבית המשפט יטיל על הנאשם עונש מתון ולא חמור כמבוקש על ידי התובעת שכן "הדבר עלול להביא להתמוטטות נפשית של כל המשפחה".

ד. בדברו האחרון של הנאשם לבית המשפט הוא טען כי הוא חף מפשע וכי לא ביצע מעשים מגונים, לא אנס ולא הטריד את המתלוננת מינית.

לאחר שבית המשפט העיר לנאשם כי שמיעת המשפט בעניין האשמה תמה וכי עליו לטעון לעניין העונש בלבד, אמר הנאשם:

"אני מבקש הקלה, כמו גם אני מבקש שלא להשאיר את ההורים שלי בלעדי. הם לא יסתדרו בלעדי. (...).

אני מבקש להקל עלי, לא לתת לי עונש קשה, להחזיר אותי למשפחה שלי, להחזיר אותי לחיים רגילים על מה שלא עשיתי. כל החיים שלי, העבודה שאהבתי, נלקח ממני בגלל בחורה שקרנית ולא בריאה נפשית. כל מה שעברתי והמשפחה שלי עברה בשנה וחצי, אני לא אוכל לתאר, אני גם לא רוצה לתאר את זה".

5. דיון

א. מתחם העונש ההולם

המתלוננת, שבאה לישראל עם בעלה לחופשה, נתנה את אמונה בנאשם כי יעניק לה טיפול עיסוי מקצועי בספא של בית המלון המכובד בו שהו שני בני הזוג. הנאשם ניצל את תפקידו וביצע במתלוננת מעשים מיניים תוך הפרת האמון שנתנה בו כמטפל מקצועי ותוך פגיעה חמורה בגופה ובכבודה.

הנאשם ביצע את העבירות האמורות במתלוננת כשזו האחרונה הינה תיירת במדינה זרה, בחדר טפולים בבית מלון, לאחר שדלת חדר הטיפולים ננעלה על ידו. המתלוננת שכבה על מיטת הטיפולים כשהיא עירומה והרשתה לנאשם לנגוע בגופה כדי לבצע עיסוי כמקובל. הנאשם ניצל את האינטימיות של חדר הטיפולים הסגור, כשהמתלוננת חשופה וחסרת אונים, על מנת לספק את יצריו.

אין ספק שהנאשם הבין הבן היטב כי בעשותו את המעשים האמורים הוא עושה מעשים פסולים תוך ניצול תפקידו ומעמדו. במעשיו האמורים פגע הנאשם הן בגופה, הן בכבודה והן בנפשה של המתלוננת.

אנו מודעים לקשת הרחבה של רמת הענישה שנפסקה על ידי בתי המשפט המחוזיים ובית המשפט העליון בגין עבירות אינוס. אין פלא בכך משום שכל מקרה צריך להידון לגופו ועל בית המשפט להתאים את מידת העונש לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

עיינו במדיניות הענישה הנוהגת ושקלנו את חומרת מעשי העבירה ואת הנזק שנגרם למתלוננת בגין מעשי הנאשם, מזה, ואת העובדה שמעשי הנאשם לא לוו באלימות, מזה, והגענו למסקנה כי מתחם העונש ההולם בנסיבותיו הספציפיות של תיק זה הוא בין 5 ל- 12 שנות מאסר בפועל.

ב. העונש המתאים

לאחר שעיינו בטענות באי כח הצדדים ובמכלול נסיבות העניין, לרבות גילו של הנאשם, העובדה שהוא נעדר עבר פלילי והפגיעה שתפגע משפחתו מן העונש שיוטל עליו כאן, החלטנו לגזור על הנאשם 7 שנות מאסר לריצוי בפועל, להטיל עליו מאסר על תנאי ולחייבו לשלם למתלוננת פיצויים.

6. אחרית דבר

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל אנו דנים את הנאשם ומטילים עליו את העונשים שלהלן:

א. 8 (שמונה) שנות מאסר שמתוכן 6 (שש) שנים יהיו לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 3.8.11 ועד ליום 11.8.11, והשאר על תנאי למשך שלוש שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת מין מסוג פשע ויורשע עליה.

ב. אנו מחייבים את הנאשם לשלם למתלוננת פיצוי בסך 100,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ל' ניסן תשע"ג, 10 אפריל 2013, במעמד באי כח הצדדים והנאשם.